

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2019 r.,
sprawy **J. I. W.**
skazanej z art. 56 § 1 k.k.s. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt IX Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z 8 czerwca 2018 r., uznał J. I. W. za winną dokonania w ramach czynu ciągłego w okresie od 20 lutego 2007 r. do 29 marca 2010 r., jako główna księgowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, oszustwa podatkowego za pomocą nierzetelnego prowadzenia księgi, to jest przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. z zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., i skazał ją za to na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, oraz na karę grzywny w ilości 300 stawek dziennych, każda

w wysokości 200 zł. Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 r. apelacji obrońcy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, formułując dwa zarzuty naruszenia prawa procesowego: 1) art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez odmowę uchylenia wyroków Sądów obu instancji i umorzenia postępowania mimo wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.; 2) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez nienależyte rozważenie zawartego w apelacji zarzutu obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 4 ust. 1 Protokołu nr 7 EKPC. W konsekwencji obrońca zażądał uchylenia wyroków Sądów pierwszej i drugiej instancji i umorzenia postępowania karno – skarbowego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna – i to w stopniu oczywistym. Rzecz jasna w polu zainteresowania instancji kasacyjnej pozostawało jedynie – co jasne wynika z ograniczenia przewidzianego w art. 523 § 2 k.p.k. – twierdzenie skarżącego, że do skazania J. I. W. za przestępstwo skarbowe doszło, mimo że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone.

Pomijając ewidentnie błędny pogląd autora kasacji, że bezwzględna podstawa uchylenia zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu *a quo* w postaci naruszenia powagi rzeczy osądzonej określona jest w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., a nie w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., trzeba dobitnie stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia *rei iudicatae*. W sposób zwięzły, a zarazem wyczerpujący i przekonujący wykazał to prokurator w sporządzanej przez siebie pisemnej odpowiedzi na kasację. Byłoby rzeczą zbyteczną, a więc i w jakimś sensie nieracjonalną powtarzanie jego wywodów.

Warto tylko wskazać, że kluczowe znaczenie miało tu odwołanie się do uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2013 r., I KZP 19/12 (OSNKW 2013, z. 2, poz. 13), według której reguły wyłączania wielości

ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s. Oznacza to – jak słusznie odnotował Sąd odwoławczy – że wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie. Innymi słowy, jeżeli ten sam czyn wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa powszechnego i przestępstwa skarbowego, winno dojść do osądzenia sprawy za oba przestępstwa – albo w jednym postępowaniu, albo w odrębnych postępowaniach; w tym ostatnim wypadku znajdzie w przyszłości zastosowanie rozwiązanie określone w art. 181 § 1 k.k.s.

Zatem fakt skazania J. I. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 31 marca 2017 r. (V K [...]) za przestępstwo poświadczenia nieprawdy w dokumentach i użycie takich dokumentów (art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k.) nie stanowi przeszkody prawnej do osądzenia jej za to samo zachowanie wyczerpujące znamiona przestępstwa skarbowego, jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Dlatego kasację oddalono w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., obciążając skazaną kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.